

ปัญหาเกี่ยวกับการร้องทุกข์โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย¹

กฤษฎา วนวงศ์ทิพากร²

จากการศึกษาในเรื่องปัญหาเกี่ยวกับการร้องทุกข์โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย จะพบว่าการร้องทุกข์นั้นเป็นขั้นตอนแรกและเป็นขั้นตอนที่สำคัญในการที่จะนำเรื่องราวที่ผู้เสียหายได้รับความเสียหายเพราะเหตุอันเนื่องมาจากการกระทำความผิดอาญาฐานใดฐานหนึ่ง และก่อให้เกิดความเสียหายซึ่งผู้เสียหายได้รับความเสียหายเพราะเหตุดังกล่าวนั้น แล้วต่อมาผู้เสียหายได้ไปดำเนินการร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน การร้องทุกข์ก็จะเป็นขั้นตอนแรกของการนำความเข้าสู่การดำเนินการในกระบวนการยุติธรรม ซึ่งจะก่อให้เกิดอำนาจต่างๆ ตามมาเช่นอำนาจสอบสวน อำนาจในการรวบรวมพยานหลักฐาน อำนาจในการออกหมายเรียก หมายจับ หมายค้น อำนาจในการสั่งฟ้องของพนักงานอัยการ ฯลฯ ซึ่งกรณีถ้าเป็นความผิดต่อส่วนตัว หรือที่เรียกว่าความผิดอันยอมความได้ หากมีการร้องทุกข์โดยไม่ชอบด้วยกฎหมายจะตัดอำนาจการสอบสวนของพนักงานสอบสวน ทำให้พนักงานสอบสวนไม่มีอำนาจในการสอบสวนรวบรวมพยานหลักฐาน ซึ่งจะส่งผลกระทบไปยังอำนาจสั่งฟ้องของพนักงานอัยการด้วย ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการร้องทุกข์เป็นขั้นตอนที่สำคัญมากสำหรับกรณีความผิดต่อส่วนตัวหรือที่เรียกว่าความผิดอันยอมความได้ ซึ่งการร้องทุกข์นั้นเป็นการนำคดีความเข้าสู่กระบวนการสอบสวนคดีอาญา สามารถอธิบายได้ว่าเมื่อมีการกระทำความผิดทางอาญาเกิดขึ้นพนักงานสอบสวนหรือตำรวจ เป็นองค์กรที่สำคัญที่สุดองค์กรหนึ่งในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา เพราะเป็นหน่วยงานแรกที่รับผิดชอบต่อกระบวนการยุติธรรม ก่อนที่คดีหรือข้อพิพาทที่เกิดขึ้นจะถูกส่งต่อไปยังขั้นตอนการสั่งฟ้อง หรือการสั่งไม่ฟ้องของพนักงานอัยการ และเข้านำขึ้นสู่การพิจารณาในชั้นศาล โดยมีเจ้าพนักงานตำรวจที่เป็นพนักงานสอบสวนเป็นผู้รวบรวมพยานหลักฐาน ทั้งพยานบุคคล พยานเอกสาร พยานวัตถุที่ได้มาจากการสอบสวนเพื่อรวบรวมไว้ในสำนวนการสอบสวน เมื่อพนักงานสอบสวนได้ทำการสอบสวนจนเสร็จสิ้นแล้ว ก็จะพิจารณาทำความเห็นและส่งสำนวนการสอบสวนไปยังพนักงานอัยการฟ้องผู้ต้องหาต่อศาล หลังจากเมื่อศาลพิพากษาลงโทษแล้ว เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์จะควบคุมตัวผู้นั้นไว้ในเรือนจำเพื่ออบรม ฝึกนิสัย และฝึกอาชีพ เพื่อให้กลับคืนสู่สังคมได้อย่างปกติสุข การเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมทางอาญา³ เริ่มจากขั้นตอนแรกคือ

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง ปัญหาเกี่ยวกับการร้องทุกข์โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษาชื่อ คือ รองศาสตราจารย์ ดร.กัลยา ตันศิริ และคณะกรรมการสอบคือ รองศาสตราจารย์ ดร.ปภาศิริ บัวสุวรรณค์ และรองศาสตราจารย์ประเสริฐ ตันศิริ.

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (ส่วนภูมิภาค) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

³ อุดม รัฐอมฤต, การฟ้องร้องคดีอาญา, วารสารนิติศาสตร์, เล่ม 2, ปีที่ 22, (มิถุนายน 2535).

การร้องทุกข์ โดยบุคคลที่มีอำนาจร้องทุกข์ คือผู้เสียหายตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา⁴ มาตรา 2 (4) หรือผู้มีอำนาจจัดการแทนได้ ตามหลักกฎหมายประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 4 มาตรา 5 และ มาตรา 6 กล่าวคือ เมื่อมีการกระทำความผิดทางอาญาเกิดขึ้นแล้วผู้เสียหายจะต้องไปร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 123⁵ หรือร้องทุกข์ต่อพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ ซึ่งมีตำแหน่งหน้าที่รอง หรือเหนือพนักงานสอบสวนและเป็นผู้ซึ่งมีหน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 124 โดยผู้เสียหายมีเจตนาที่จะให้ผู้กระทำความผิดได้รับโทษ จึงจะถือเป็นการร้องทุกข์ที่ชอบด้วยกฎหมาย ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 2 (7) ซึ่งถือเป็นเงื่อนไขในการที่จะเข้าสู่ขั้นตอนต่อไป หากไม่ดำเนินการตามหลักขั้นตอนของกฎหมายแล้ว ก็จะทำให้เกิดปัญหาต่างๆตามมาดังนี้ เช่น พนักงานสอบสวนก็จะไม่มีอำนาจทำการสอบสวนคดีอาญานั้น และเกี่ยวเนื่องไปยังอำนาจสั่งฟ้องของพนักงานอัยการ กล่าวคือในกรณีที่เป็นการกระทำความผิดอาญาต่อส่วนตัวถ้าไม่มีคำร้องทุกข์ หรือคำร้องทุกข์ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายจะทำให้การสอบสวนที่กระทำลงโดยปราศจากอำนาจนั้นเสียไปกล่าวให้เข้าใจได้โดยง่ายคือทำให้การสอบสวนนั้นเสียไป และส่งผลให้พนักงานอัยการไม่มีอำนาจฟ้อง ดังได้บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 120⁶ เมื่อข้อเท็จจริงดังกล่าวปรากฏต่อศาล ศาลก็ต้องพิจารณายกฟ้อง เนื่องจากการกระทำนั้นไม่เป็นไปตามบทบัญญัติของกฎหมาย และหากเป็นคดีประเภทยอมความไม่ได้ ซึ่งเป็นคดีที่เป็นคดีอาญาแผ่นดินหรือที่เรียกว่าเป็นความผิดเกี่ยวกับรัฐจะยอมความกันไม่ได้ ก็จะมีผลผิดดังเช่นฐานความผิดฆ่าคนตาย ซึ่งได้บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288⁷ ความผิดฐานชิงทรัพย์ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 339⁸ หรือความผิดฐานปล้นทรัพย์ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 340⁹ เป็นต้น โดยในการดำเนินคดีแม้ว่าผู้เสียหายจะไม่เอาผิดกับผู้กระทำผิดก็ตาม แต่เมื่อผู้เสียหายได้แจ้งความไว้แล้ว การแจ้งความนั้นอาจจะเป็นการร้องทุกข์หรือกล่าวโทษแล้วแต่กรณี เรื่องดังกล่าวก็ไม่อาจจะถอนคำร้องทุกข์หรือยอมความได้ และเจ้าพนักงานควรจะต้องดำเนินคดีต่อไป แต่อย่างไรก็ตามไม่ว่าจะเป็นคดีอาญาที่เป็นความผิดต่อส่วนตัวหรือที่เรียกว่าความผิดอันยอมความได้ หรือคดีอาญาแผ่นดินเป็นคดีอาญาซึ่งเป็นคดีที่ยอมความไม่ได้ จะต้องมีการผ่านการรับคำร้องทุกข์โดยมีเจ้าพนักงานตำรวจซึ่งเป็นพนักงานสอบสวนเป็นผู้มีอำนาจในการรับเรื่องร้องทุกข์ก่อนการเนินคดีในขั้นตอนต่อไป แต่เนื่องจากความผิดทางอาญามี 2 ประเภทคือ ความผิดอาญาต่อแผ่นดิน (ความผิดยอมความไม่ได้)

⁴ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา พุทธศักราช 2563, มาตรา 2-6.

⁵ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา พุทธศักราช 2563, มาตรา 123-124.

⁶ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา พุทธศักราช 2563, มาตรา 120.

⁷ ประมวลกฎหมายอาญา พุทธศักราช 2563, มาตรา 288.

⁸ ประมวลกฎหมายอาญา พุทธศักราช 2563, มาตรา 339.

⁹ ประมวลกฎหมายอาญา พุทธศักราช 2563, มาตรา 340.

กับความผิดอาญาต่อส่วนตัว (ความผิดอันยอมความได้)¹⁰ หากเป็นกรณีคืออาญาความผิดต่อส่วนตัว เมื่อมีการกระทำความผิดทางอาญาเกิดขึ้น ผู้เสียหายต้องร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนตามระเบียบตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 121¹¹ ก่อนเสมอ เมื่อพิจารณาแล้วการร้องทุกข์ที่ไม่ถูกต้องหรือการร้องทุกข์ที่ไม่ชอบก่อให้เกิดปัญหาในข้อกฎหมายโดยสามารถสรุปได้ดังนี้

ประการแรกคือ ปัญหาด้านการสอบสวน ในกรณีที่มีการได้รับการร้องทุกข์ แต่เป็นการร้องทุกข์ที่ไม่ถูกต้องไม่ว่าจะเป็นการร้องทุกข์ที่ไม่ประสงค์ที่จะนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษก็ดี ในกรณีความผิดต่อส่วนตัว หรือแม้กระทั่งการร้องทุกข์โดยไม่มีอำนาจในการร้องทุกข์ซึ่งในกรณีหลังนี้ถือว่าเป็นการร้องทุกข์โดยมิชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อพนักงานสอบสวน ทำให้พนักงานสอบสวนไม่มีอำนาจในการสอบสวน การรวบรวมพยานหลักฐานต่าง ถ้าเป็นกรณีที่เป็นความผิดต่อรัฐ หรือที่เรียกว่าเป็นความผิดอาญาแผ่นดินนั้นจะไม่ว่างมีปัญหาสักเท่าไรนัก เพราะเพียงแต่พนักงานสอบสวนได้มีแค่เพียงคำกล่าวโทษหรือหากได้รับรู้ หรือได้ทราบถึงความผิดอาญาต่อแผ่นดินซึ่งอยู่ในเขตอำนาจการสอบสวนของตน พนักงานสอบสวนก็จะมีอำนาจในการสอบสวนกรณีความผิดต่อรัฐ หรือความผิดอาญาต่อแผ่นดินนั้นอยู่แล้ว แต่ปัญหาที่เกิดขึ้นบ่อยก็คือ กรณีความผิดอาญาที่เกิดขึ้นซึ่งเป็นความผิดต่อส่วนตัวหรือที่เรียกว่าความผิดอันยอมความได้นั้น ต้องมีการร้องทุกข์ที่ถูกต้องตามกฎหมายเสียก่อน มิเช่นนั้นแล้วจะทำให้กลายเป็นการร้องทุกข์ที่ไม่ถูกต้อง ส่งผลกระทบต่อไปถึงอาการสอบสวนของพนักงานสอบสวน ทำให้ไม่มีอำนาจในการสอบสวน และรวบรวมพยานหลักฐาน ยกตัวอย่างในกรณีความผิดต่อส่วนตัวหรือความผิดอันยอมความได้ซึ่งไม่ใช่ผู้เสียหายที่แท้จริง หรือผู้ที่ไม่มีอำนาจในการร้องทุกข์ มาดำเนินการร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน เช่น เมื่อมีการกระทำความผิดอาญาเกิดขึ้นทำให้มีผู้เสียหาย และมีการร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนเกิดขึ้น แต่เป็นการร้องทุกข์โดยไม่ใช่ผู้เสียหายที่แท้จริงตามหลักประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 2 (4) มาร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน ซึ่งในการที่มีการกระทำความผิดอาญาเกิดขึ้นแล้วมีผู้เสียหาย ผู้เสียหายที่ว่าจะต้องเป็นผู้เสียหายในคดีอาญา¹² ที่แท้จริง หรือเป็นผู้มีอำนาจจัดการแทนผู้เสียหายได้ตามหลักประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 4 มาตรา 5 และมาตรา 6 ในกรณีปัญหาที่พบบ่อยก็คือ มาตรา 5 ซึ่งตามหลักกฎหมายประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 5 ได้วางหลักไว้ว่า บุคคลเหล่านี้จัดการแทนผู้เสียหายได้ ซึ่งใน (1) วางหลักไว้ว่าบุคคลเหล่านี้เป็นผู้มีอำนาจจัดการแทนผู้เสียหายก็คือ ผู้แทนโดยชอบธรรมหรือผู้อนุบาล เฉพาะแต่กรณีในความผิดซึ่งได้กระทำต่อผู้เยาว์ หรือผู้ไร้ความสามารถซึ่งอยู่ในความดูแล

¹⁰ วัชรินทร์ ภาณุรัตน์, เอกสารประกอบการบรรยายกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ชุดที่2, ป. โปไลส, 2563)

¹¹ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา พุทธศักราช 2563, มาตรา 121.

¹² อรรถพล ใหญ่สว่าง, ผู้เสียหายในคดีอาญา, วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,

ซึ่งโดยส่วนมากแล้วจะเป็นในกรณีความผิดจำพวกอนาจาร ข่มขืนกระทำชำเรา ซึ่งผู้มีอำนาจจัดการแทนผู้เสียหายตามมาตรา 5 (1) ดังกล่าวนี้นี้ จะต้องเป็นกรณีโดยชอบด้วยกฎหมายเท่านั้น เพราะตามกฎหมายได้บัญญัติไว้ตามตัวบทว่าผู้แทนโดยชอบธรรม ชอบธรรมนั้นก็คือชอบด้วยกฎหมาย ยกตัวอย่างเช่น บิดาบุญธรรม ก็จะต้องเป็นบิดาบุญธรรมที่ได้รับการรับรองบุตรบุญธรรมที่ถูกต้องโดยชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งกรณีปัญหาที่กล่าวถึงเป็นกรณีบิดาแท้จริง หากไม่ได้จดทะเบียนสมรสกับมารดา แล้วมีบุตรด้วยกัน ต่อมาได้แยกทางกัน บุตรอาศัยอยู่กับมารดา ส่วนบิดาอยู่ต่างจังหวัดซึ่งอยู่ห่างไกลออกไป ในระหว่างนั้นมารดาได้เสียชีวิต บุตรได้ดำรงชีวิตอยู่เพียงลำพังในขณะที่อายุได้ 17 ปี ต่อมาบุตรได้ถูกกระทำอนาจาร บิดาที่แท้จริงเกิดเจ็บใจขึ้นมาอยากจะไปร้องทุกข์ดำเนินคดีก็จะไม่สามารถเข้ามาเป็นผู้เสียหายและไปดำเนินการร้องทุกข์ได้เลย อันเนื่องมาจากบทบัญญัติของกฎหมายได้บัญญัติไว้ให้เป็นแบบนั้น แม้จะเป็นบิดาที่แท้จริงแต่ก็ยังมิใช่บิดาโดยชอบด้วยกฎหมาย และก็ไม่ใช่ผู้ปกครองโดยใช้อำนาจปกครองหรือดูแลบุตรดังกล่าวด้วย ซึ่งจากกรณีดังกล่าวนี้วิเคราะห์ได้ว่าหากบิดาที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายดังกล่าวได้ไปร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน ถ้าไม่ใช่ผู้มีอำนาจจัดการแทนได้ก็จะไม่ใช่ผู้เสียหายที่ถูกต้องตามหลักของกฎหมายมาร้องทุกข์ ยิ่งถ้าเป็นกรณีความผิดต่อส่วนตัว เช่น อนาจาร หากไม่ใช่ผู้เสียหายที่แท้จริงหรือเป็นผู้มีอำนาจจัดการแทนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 5 (1) มาร้องทุกข์แล้ว พนักงานสอบสวนก็จะไม่มีอำนาจสอบสวนเลย ถ้าหากพนักงานสอบสวนได้ทำการสอบสวนไปแล้ว ก็จะทำให้เป็นการสอบสวนโดยมิชอบ การสอบสวนดังกล่าวก็จะเสียไปด้วย

ประการที่สอง ปัญหาด้านการรวบรวมพยานหลักฐานในชั้นสอบสวน ซึ่งการรวบรวมพยานหลักฐานนั้นเป็นขั้นตอนหนึ่งในการสอบสวน ซึ่งในการที่จะเป็นการรวบรวมพยานหลักฐานและการดำเนินการทั้งหลายอื่น ซึ่งพนักงานสอบสวนมีหน้าที่โดยตรงในการรวบรวมพยานหลักฐาน ซึ่งได้กระทำไปเกี่ยวกับความผิดที่กล่าวหา เพื่อที่จะทราบข้อเท็จจริงหรือเพื่อพิสูจน์ความผิดและเพื่อที่จะเอาตัวผู้กระทำผิดมาฟ้องลงโทษ หากปัญหาเกิดจากการร้องทุกข์โดยไม่ชอบด้วยกฎหมายแล้วในกรณีความผิดอาญาที่เป็นความผิดต่อส่วนตัว ทำให้เกิดการสอบสวนไม่ได้ ไม่มีอำนาจสอบสวน การรวบรวมพยานหลักฐานในชั้นสอบสวนซึ่งเป็นกระบวนการหนึ่งของการสอบสวนก็จะไม่สามารถกระทำได้ จากกรณีเมื่อมีการร้องทุกข์ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายเกิดขึ้นในกรณีความผิดอาญาที่เป็นต่อส่วนตัว ก่อให้เกิดปัญหาตรงพนักงานสอบสวนไม่มีอำนาจในการสอบสวนอันเนื่องมาจากการร้องทุกข์โดยไม่ชอบด้วยกฎหมายในคดีอาญาที่เป็นความผิดต่อส่วนตัวนั่นเอง และการสอบสวนดังกล่าวนี้ก็รวมไปถึงการรวบรวมพยานหลักฐานต่างๆเพื่อพิสูจน์ความผิดหรือถูกของผู้ต้องหาด้วย หากมีการสอบสวนกรณีดังกล่าวเกิดขึ้น การสอบสวนย่อมเป็นการสอบสวนที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เท่ากับว่าไม่มีการสอบสวนในความผิดดังกล่าวนี้มาก่อน

ประการที่สาม ปัญหาด้านอำนาจสั่งฟ้องของพนักงานอัยการ กรณีความผิดอาญาที่เป็นความผิดอันยอมความได้หรือที่เรียกว่าความผิดต่อส่วนตัวนั้น หากการร้องทุกข์และการสอบสวนที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายส่งผลกระทบไปยังอำนาจการสั่งฟ้องของพนักงานอัยการ ทำให้พนักงานอัยการไม่สามารถฟ้อง ซึ่งตามหลักกฎหมายประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 120 ได้วางหลักไว้ว่า ห้ามมิให้พนักงานอัยการยื่นฟ้องคดีต่อศาลโดยไม่ได้มีการสอบสวนในความผิดนั้นมาก่อน ซึ่งคำว่าไม่ได้มีการสอบสวนในความผิดนั้นมาก่อนหมายถึงอาจจะเป็นการสอบสวนที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายหรืออาจจะเป็นการที่ไม่มีการสอบสวนในความผิดนั้นมาก่อนเลยก็ได้ เพราะฉะนั้นแล้วปัญหาอำนาจในการสั่งฟ้องของพนักงานอัยการต้องไปแก้ไขที่ต้นเหตุคือการร้องทุกข์โดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ การสอบสวนชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

ดังนั้นแล้วเพื่อให้กระบวนการดำเนินการยุติธรรมทางอาญาเป็นไปได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น เพื่อที่จะทำให้ประชาชนหรือผู้เสียหายได้รับความยุติธรรมมากยิ่งขึ้น ผู้ศึกษาจึงมีข้อเสนอแนะให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาในประเด็นปัญหาดังต่อไปนี้

1. ปัญหาด้านการสอบสวน ผู้ศึกษามีแนวความคิดเห็นว่าควรให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 5 (1) ขึ้นใหม่ ซึ่งจากเดิม ซึ่งจากเดิมที่บัญญัติว่า มาตรา 5 บุคคลเหล่านี้จัดการแทนผู้เสียหายได้ (1) ผู้แทนโดยชอบธรรมหรือผู้อนุบาล เฉพาะแต่ในความผิดซึ่งได้กระทำต่อผู้เยาว์ หรือผู้ไร้ความสามารถซึ่งอยู่ในความดูแล ผู้เขียนมีความเห็นว่าควรให้มีการบัญญัติเพิ่มเติมเป็น มาตรา 5 บุคคลเหล่านี้จัดการแทนผู้เสียหายได้ (1) ผู้แทนโดยชอบธรรมหรือผู้อนุบาล เฉพาะแต่ในความผิดซึ่งได้กระทำต่อผู้เยาว์ หรือผู้ไร้ความสามารถซึ่งอยู่ในความดูแล และให้รวมถึงบิดาที่แท้จริงด้วย เพื่อเป็นการเพิ่มความยุติธรรมให้เพิ่มมากยิ่งขึ้น ในกรณีที่ผู้เสียหายซึ่งเป็นผู้เยาว์ที่ไม่ได้อยู่ในความดูแลของผู้ใดอาจจะเนื่องมาจากราคาเสียชีวิตหรือเหตุอื่นใด แต่มีบิดาที่แท้จริงที่ไม่ได้จดทะเบียนสมรสให้ถูกต้องตามหลักกฎหมายอยู่ ซึ่งบิดาที่แท้จริงในใจลึก ๆ ผู้ศึกษาเชื่อว่ายังมีความรักบุตรของตนจึงอยากจะเข้ามาเป็นผู้เสียหายหรือผู้มีอำนาจจัดการแทนบุตรของตน ในการที่จะเริ่มต้นในการเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมเพื่อนำผู้กระทำผิดมาลงโทษ

2. ปัญหาด้านการรวบรวมพยานหลักฐานในชั้นสอบสวน ผู้ศึกษามีแนวความคิดเห็นว่าควรให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 121 ขึ้นใหม่ ซึ่งจากเดิม ซึ่งจากเดิมที่บัญญัติว่า มาตรา 121 พนักงานสอบสวนมีอำนาจในการสอบสวนคดีอาญาทั้งปวง แต่ถ้าเป็นคดีความผิดต่อส่วนตัว ห้ามมิให้ทำการสอบสวนเว้นแต่จะมีคำร้องทุกข์ตามระเบียบ แก้ไขเพิ่มเติมใหม่เป็นพนักงานสอบสวนมีอำนาจในการสอบสวนคดีอาญาทั้งปวง แต่ถ้าเป็นคดีความผิดต่อส่วนตัว ให้ทำการสอบสวนไปก่อนเท่าที่จำเป็นในเหตุแห่งคดีและภายหลังจากมีคำร้องทุกข์ตามระเบียบแล้วให้ถือเป็นการสอบสวนที่ชอบด้วยกฎหมาย เพราะเนื่องจากการร้องทุกข์ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายเกิดได้หลายกรณี อาจจะเป็นเพราะผู้เสียหายสำคัญผิดคิดว่าบุคคลอื่นเป็นผู้เสียหายที่แท้จริง จึงให้บุคคลอื่นที่ไม่ใช่ผู้เสียหายโดยนิตินัยไปร้องทุกข์ ถ้าพนักงานสอบสวนไม่มี

อำนาจในการสอบสวนคดีดังกล่าวแล้ว แม้ภายหลังจะมีการร้องทุกข์โดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว จะก่อให้เกิดอำนาจในการสอบสวนขึ้นภายหลังแล้วก็ตาม จะทำให้เกิดการล่าช้าในการดำเนินคดีและนำตัวผู้กระทำผิดมาลงโทษได้ยากขึ้น แต่เมื่อแก้ไขเพิ่มเติมแล้วจะก่อให้เกิดอำนาจการสอบสวนในคดีอาญาที่เป็นความผิดต่อส่วนตัวนี้เกิดขึ้น การรวบรวมพยานหลักฐานของพนักงานสอบสวนก็ย่อมกระทำได้ ส่งผลให้ภายหลังแม้มีการร้องทุกข์โดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว การสอบสวนรวบรวมพยานหลักฐานดังกล่าวที่ได้กระทำโดยพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบก็ย่อมเป็นอันใช้ได้ ทำให้เกิดความรวดเร็วในการอำนวยความยุติธรรมเกิดขึ้น

3.ปัญหาด้านอำนาจสั่งฟ้องของพนักงานอัยการ ผู้ศึกษามีแนวความคิดเห็นว่าควรให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 5 ขึ้นใหม่ เพื่อที่จะก่อให้เกิดการร้องทุกข์โดยผู้ที่เป็นผู้เสียหายโดยนิตินัย และเห็นว่าควรให้มีการเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 121 ในด้านอำนาจการสอบสวนซึ่งจะทำให้เกิดการสอบสวนที่ชอบด้วยกฎหมาย พนักงานอัยการจึงจะมีอำนาจในการสั่งฟ้องผู้ต้องหาให้เป็นจำเลยและได้รับการพิจารณาและพิพากษาลงโทษจากศาล เพื่อให้เกิดความยุติธรรมต่อสังคมและต่อตัวผู้เสียหายที่แท้จริงต่อไป

เอกสารอ้างอิง

สุรศักดิ์ ลิขสิทธิ์วัฒนกุล, ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาบับอ้างอิง, พิมพ์ครั้งที่ 21, (กรุงเทพมหานคร:วิญญูชน, 2563).

กณิศ ฌ นกร, กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา, พิมพ์ครั้งที่ 8, (กรุงเทพมหานคร:วิญญูชน, 2563).

อรรถพล ไหญ่สว่าง, ผู้เสียหายในคดีอาญา, วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2524.

อุดม รัฐอมฤต, การฟ้องร้องคดีอาญา, วารสารนิติศาสตร์, เล่ม 2, ปีที่ 22, (มิถุนายน 2535).

วัชรินทร์ ภาณุรัตน์, เอกสารประกอบการบรรยายกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ชุดที่2, ป. โปไลส, 2563)

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา พุทธศักราช 2563.

ประมวลกฎหมายอาญา พุทธศักราช 2563.